

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1651/2024
18.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Давитков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, ПУ Врање, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4043/2023 од 12.12.2023. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4043/2023 од 12.12.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска једница у Босилеграду П1 107/22 од 13.09.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћене увећане плате по основу замене руководиоца за период од 01.01.2017. године до 31.12.2018. године, исплати појединачне месечне износе са каматом, све ближе наведено у овом ставу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да у корист тужиоца, код надлежних фондова, уплати доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 01.05.2017. године до 31.12.2018. године, на досуђене износе из става 1. изреке пресуде према стопама које важе на дан уплате доприноса, као и да о уплати предметних доприноса уредно попуни пред надлежним фондовима прописане обрасце. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 255.302,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4043/2023 од 12.12.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена, да му на име неисплаћене увећане плате по основу замене руководиоца за период од маја 2017. године до децембра 2018. године, исплати појединачне месечне износе са каматом

ближе наведене у овом ставу. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да у корист тужиоца, на износе разлике у заради из става првог изреке, уплати доприносе за обавезно социјално осигурање код надлежних фондова по стопи и основици која важи на дан уплате, за период од 01.05.2017. године до 31.12.2018. године, као и да о уплати доприноса уредно попуни и преда надлежним фондовима прописане обрасце, као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 255.302,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 67.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на радном месту командира полицијске испоставе у Полицијској станици у ..., на основу решења тужене од 19.04.2007. године до пензионисања. Тужилац тврди да је у периоду од маја 2017. године до децембра 2018. године, поред послова командира полицијске испоставе (ОСЛ) Полицијске станице у ... обављао и послове замене руководиоца – начелника Полицијске станице у ... по основу усменог налога – наредбе непосредно надређеног начелника ПУ Врање, иако формално није био распоређен на тим пословима, све до попуне тог радног места 01.01.2019. године. Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке потраживање на име неисплаћене зараде по основу увећања плате од 15% на име замене руководиоца дужем од 10 дана износи 212.409,95 динара, а тужилац је према налазу и мишљењу вештака прецизирао тужбени захтев. Тужена је оспорила тужбени захтев.

Првостепени суд је закључио да тужиоцу припада право на спорно потраживање за обављени рад и да је тужени у обавези да му исто исплати.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца. По становишту тог суда, тужиоцу не припада право на увећање плате по основу замене руководиоца за утужени период јер су у конкретном случају на страни тужиоца изостали докази на околност прописане одредбама члана 184, 187. и 195. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 6/2016, 24/2018, 87/2018) и члана 140. став 1. Закона о државним службеницима. Тужилац не поседује решење о распоређивању на радно место заменика начелника ПС ..., нити у прилог томе постоје писани докази, а према Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у МУП-у од 02.03.2016. године, тужилац је у обавези да обавља и друге послове по налогу надређеног. Овлашћење да одлучује у управним поступцима, као ни усмени

налог надређеног лица се не може уподобити решењу о распоређивању на радно место заменика руководиоца полицијске станице, а тужилац није пружио доказе на околност да је од тужене тражио ново решење на основу кога би му био утврђен већи коефицијент, док је тужена обрачунавала и исплаћивала зараду у складу са донетим решењем о распоређивању.

По схватању Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је тужбени захтев одбио као неоснован.

Одредбом члана 184. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 6/2016 са изменама и допунама), прописано је да полицијски службеници Министарства остварују право на плату, увећану плату, накнаду плате, накнаду трошкова и друга примања у складу са овим законом, а ставом 2. да плата полицијског службеника у Министарству се састоји од основне плате и увећане плате. Одредба члана 187. став 1. тачка 6. поттачка 1. и 2. истог закона прописује висину права на увећану плату.

Одредбом члана 195. Закона о полицији прописано је да распоређивање у смислу овог закона представља опредељивање радног места запослених у законом предвиђеним случајевима. Акт о распоређивању се доноси приликом заснивања радног односа, након доношења новог акта из члана 9. став 2. и члана 22. став 6. овог закона, након преузимања од другог послодавца, односно из другог државног органа, по основу правноснажне судске пресуде, након положеног приправничког испита, по истеку периода мировања радног односа, након привременог удељења са рада, након разрешења и поступку дисциплинске мере (2). Према члану 140. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/2005...94/2017 и 95/2018) о правима и дужностима државног службеника одлучује руководиоца решењем ако овим или другим законом није друкчије одређено.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд одбио захтев за исплату увећања зараде по основу рада на радном месту заменика начелника Полицијске станице у ..., имајући у виду да тужилац није имао писани налог по основу ког је управо он био одређен да у одређеном временском периоду обавља послове заменика руководиоца начелника ПУ у Наиме, писани налог је обавезан акт којим се дефинишу послови у руковођењу полицијске станице и преносе овлашћења на одређено лице. Стога усмени договор за обављање послова заменика начелника нема правно дејство када је у питању исплата увећане плате у недостатку писаног решења о распоређивању, имајући у виду и чињеницу да је тужилац према Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места био у обавези да обавља и друге послове по налогу надређеног, што чини неоснованим тужбени захтев. Стога, наводи ревизије којима се оспорава закључак другостепеног суда о неопходности писменог акта за обављање послова заменика руководиоца – начелника Полицијске станице у ... и указивање да је тужилац послове обављао по усменом налогу непосредног руководиоца, нису од утицаја на другачију одлуку суда.

На основу изложеног, Врховни суд је применом одредбе 414. Закона о парничном поступку, одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у ставу првом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен јер тужилац није успео у поступку по ревизији.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**